

Branko Korošec – sedemdesetletnik – kronist slovenske geodezije

Do nedavnega smo geodeti veljali sicer za marljive in vestne, vendar slabo pismene. Brez Branka Korošca bi bila slovenska geodezija bistveno siromašnejša, precej manj znana in uveljavljena tako med kulturniki, zgodovinarji, gozdarji, geografi in drugimi izobraženci. Branko je s številnimi raziskavami in strokovnimi prispevki ter predvsem v knjigah že doslej temeljito obdelal razvoj geodezije s posebnim poudarkom na kartografiji. Zato je prav, da ob njegovi 70-letnici spomnimo naše bralce na njegova prizadevanja za boljše poznavanje in uveljavljanje geodezije.

Med doslej izdanimi štirimi knjigami je za geodezijo gotovo najpomembnejša Naš prostor v času in projekciji (1979). V njej je z veliko vztrajnosti, strpnosti, pedantnosti in s poznavanjem stroke predstavil razvoj zemljemerstva in geodezije s poudarkom na slovenskem prostoru. To je brez dvoma delo, ki ga bo sicer moč dopolnjevati, vendar pa ima trajno vrednost. Zato bi ga moral imeti in ga spoznati vsak geodet – je strokovna in kulturna vrednota geodezije. Tudi druge tri njegove knjige (Partizanska kartografija, Gozdarska kartografija in Ljubljana skozi stoletja) so v veliki meri povezane z geodezijo: na vseh njegova dognanja temeljijo predvsem na načrtih in kartah. Nemogoče pa je navesti vse njegove objave raziskav, ki jih je predstavil v časopisih in strokovnih revijah doma in v tujini (Avstriji in Nemčiji), med njimi kar nekaj tudi v Geodetskem vestniku. Opozoriti pa je treba na dve njegovi študiji: o delu Steinberga kot geodeta in kartografa ter o idrijski zemljemersko-kartografski šoli.

Posebno pozornost pa zasluži njegov velik, odločujoči delež tako pri pripravi vsebinske zasnove Slovenske geodetske zbirke na Valvasorjevem Bogenšperku in še posebej pri iskanju in zbiranju gradiva zanjo. Zbirka je bila v času nastanka (leta 1987) edinstvena, ne samo v tedanji Jugoslaviji, temveč v širšem prostoru tega dela Evrope. Pomenila je neprecenljiv strokovni in kulturni dogodek, kar je potrdilo veliko zanimanje doma in v tujini. Z njo si je slovenska geodezija močno dvignila ugled, kar so jasno dejali visoki funkcionarji geodetskih služb sosednjih držav.

Sicer pa je bil Branko Korošec z geodezijo povezan že v mladosti. Med drugo svetovno vojno je že risal sovražnikove bunkerje in skice posredoval partizanskim enotam. S kartografijo se je ukvarjal tudi med služenjem vojaškega roka. Z geodezijo so bile več ali manj povezane vse njegove zaposlitve: Gozdarski inštitut, Projekt nizke gradnje, Biro za regionalno prostorsko planiranje, Prometni inštitut na slovenskih železnicah. V teh delovnih letih se je ukvarjal s čisto operativnimi geodetskimi deli, največ pa s kartami. Ker je po naravi študiozen, se je v geodezijo poglobljal tudi z učenjem iz ustrezne strokovne domače in tuje literature. Tako jo je dobro spoznal in pritegnila ga je, da je začel brskati po preteklosti, saj je vedel, da je o njej na Slovenskem premalo napisanega.

Da je v svojih delih lahko pojasnil toliko doslej neznanega v geodeziji, je moral obiskovati več arhivov. Tako je dneve in dneve predsedel, iskal, zapisoval in kopiral listine v arhivih na Dunaju, v Gradcu, Trstu, Gorici, Ljubljani in še kje. Tudi to duhamorno delo je opravljal z ljubeznijo, večinoma brez ustreznega plačila.

Še vedno ima veliko energije, še vedno vztrajno dela. Za objavo ima že pripravljene knjige: Pogledi na starejšo slovensko kartografijo, Pregled tuje vojaške kartografije, ki obravnava Slovenijo in prevod Steinbergovega Cerkniškega jezera. Upravičeno je za svoje bogate sadove prejel najvišja priznanja Zveze inženirjev in tehnikov in Zveze geodetov Slovenije.

Ko Branku ob tem jubileju čestitam za uspešno raziskovalno delo v geodeziji, sem prepričan, da se mi pridružuje večina geodetov z željo, da bi še dolgo ostal zdrav in deloven ter prispeval še nova spoznanja o geodeziji na Slovenskem. Sočasno pa se mi porajajo nekatera vprašanja: se bo geodezija pridružila naporom za objavo njegovih že napisanih knjig, bo znala ceniti napore za Slovensko geodetsko zbirko in jo vzdrževati, pravilno vrednotiti vse velike napore preteklosti ... Le tako bo lahko iz naših strokovnih korenin preteklosti raslo krepko drevo geodezije prihodnosti.

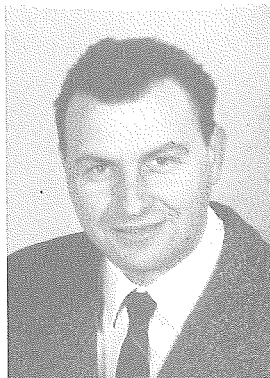
*Peter Svetik
Ljubljana*

Prispelo za objavo: 1997-11-17

Belec Teobald – Balči in Črnivec Miroslav – Miro – kolegoma in prijateljema v slovo

Poznale sta ju tri generacije geodetov. Ob njuni še tista, od katere smo dedovali, in tista, ki jim zapuščamo lastno dediščino. Skupaj sta študirala, nabirala izkušnje v praksi, v prelomnem obdobju skupaj vodila slovensko geodezijo, prijateljevala in se tudi skupaj poslovila. Le štirinajst dni je preteklo, ko smo se poslavljali od Mira konec letošnjega avgusta, ko mu je prve dni septembra sledil Balči.

Z obema sem imel priložnost kar najtesneje sodelovati, najprej z

vsakim ločeno, potem pa se je v tistih 70. letih izoblikoval trojček. Balči je vodil Geodetski zavod Slovenije (GZS), Miro Republiško geodetsko upravo (RGU), sam pa sem vodil Republiški zavod za regionalno-prostorsko planiranje (RZ RPP). Bila